

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 229.188 van 18 november 2014
in de zaak A. 197.578/XII-6326**

In zake: de CVBA DE MEUTER & CORSTJENS
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Stijn Butenaerts
kantoor houdend te 1080 Brussel
Leopold II-laan 180
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

het GEMEENTELIJK AUTONOOM PARKEERBEDRIJF
ANTWERPEN (GAPA)
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Eric Van Hooydonk
kantoor houdend te 2000 Antwerpen
Emiel Banningstraat 21-23
bij wie woonplaats wordt gekozen

Tussenkommende partijen:

1. Marc BEERTEN
 2. Martine VERGAUWEN
 3. Willy MERTENS
 4. Roger VANDENHENDE
 5. Jan DE BELDER
- samen vormend een feitelijke vereniging van
gerechtsdeurwaarders
6. de CVBA BDMV GERECHTSDEURWAARDERS
ANTWERPEN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Peter Flamey en Gregory Verhelst
kantoor houdend te 2018 Antwerpen
Jan van Rijswijcklaan 16
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 23 oktober 2010, strekt tot de nietigverklaring van “de beslissing van het Gemeentelijk Autonoom Parkeerbedrijf Antwerpen van 18 augustus 2010, waarvan kennis gegeven bij aangetekend schrijven van de Afgevaardigd Bestuurder van 23 augustus 2010, houdende de toewijzing van de opdracht tot het aanstellen van een gerechtsdeurwaarderskantoor voor het innen van parkeerretributies aan gerechtsdeurwaarderskantoor BDMV Beerten - Vergauwen - Mertens - Vandenhende - De Belder [...], Balansstraat 117 te 2018 Antwerpen”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Marc Beerten, Martine Vergauwen, Willy Mertens, Roger Vandenhende, Jan De Belder en de cvba BDMV Gerechtsdeurwaarders Antwerpen hebben een verzoekschrift tot tussenkomst ingediend. De tussenkomst is toegestaan bij beschikking van 12 januari 2011. De tussenkomende partijen hebben een memorie ingediend.

Eerste auditeur Luc Vermeire heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partij, de verwerende partij en de tussenkomende partijen hebben een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 21 oktober 2014.

Staatsraad Pierre Barra heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Andy Hoedenaeken, die verschijnt voor de verzoekende partij, advocaat Bjorn Cloots, die *loco* advocaat Eric Van Hooydonck verschijnt voor de verwerende partij, en advocaat Bert Van Weerd, die *loco* advocaat Peter Flamey verschijnt voor de tussenkomende partijen, zijn gehoord.

Eerste auditeur Luc Vermeire heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. In het arrest nr. 207.681 van 28 september 2010, waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, ingeleid door de verzoekende partij, werd verworpen, worden de feiten als volgt weergegeven:

“3.1. De verwerende partij schrijft een onderhandelingsprocedure met voorafgaande bekendmaking voor aanneming van diensten uit met als voorwerp het aanstellen van een gerechtsdeurwaarderskantoor voor het innen van parkeerretributies.

De aankondiging van deze opdracht wordt op 15 december 2009 bekendgemaakt in het Publicatieblad van de Europese Unie en op 16 december 2009 in het Bulletin der Aanbestedingen.

3.2. Het bestek omschrijft de opdracht als volgt:

‘1. De opdracht

1.1 Parkeerbedrijf Antwerpen

[...]

Het parkeerbedrijf schrijft jaarlijks ongeveer 230.000 retributiebonnen uit. Ongeveer 30% hiervan kan niet door het parkeerbedrijf zelf worden geïnd en wordt aan de gerechtsdeurwaarder overgemaakt.

1.2 Opdracht

Binnen het parkeerbedrijf wordt de betaling van de retributies strikt opgevolgd tot en met de derde aanmaning. Hierbij worden volgende termijnen gehanteerd:

- eerste aanmaning: 20 dagen na uitschrijven retributie (zonder bijkomende kosten)
- tweede aanmaning: 40 dagen na uitschrijven retributie (met administratiekost van 5,5 EUR)
- derde aangetekende aanmaning: 50 dagen na uitschrijven retributie (zonder bijkomende kosten)

Indien de retributie na de derde aangetekende aanmaning nog onbetaald blijft, wordt het dossier aan de gerechtsdeurwaarder overgemaakt voor uitvoering van dwangbevel of invordering via de bevoegde rechtbank.

Er dient een onderscheid te worden gemaakt naargelang de te volgen procedure:

Dwangbevel

Voor de retributies die vaststaand en opeisbaar zijn, zal een dwangbevel worden opgemaakt door de financieel beheerder. Nadat het dwangbevel werd gevisieerd en uitvoerbaar verklaard door het college van burgemeester en schepenen, wordt het aan de gerechtsdeurwaarder overgemaakt voor verdere invordering.

Invordering via de rechtbank

De retributies waarbij betwisting blijft bestaan en die niet vaststaand en opeisbaar zijn, worden voorgelegd aan de bevoegde rechtbank.

De opdrachtnemer zal de dossiers eerst nog in der minne proberen te regelen.

Bij gebreke aan regeling in de minnelijke fase worden de dossiers doorgestuurd aan de raadslieden van het parkeerbedrijf, welke na veroordeling voor de rechtbank terug aan de gerechtsdeurwaarder worden overgemaakt voor gedwongen uitvoering op basis van de uitvoerbare titel.

Er wordt naar gestreefd maximaal op geautomatiseerde manier te werken, waarbij zoveel mogelijk gegevensuitwisseling mogelijk is tussen het softwaresysteem van GAPA en dat van de dienstverlener. GAPA heeft hierbij minstens de mogelijkheid de stand van zaken per retributiebon, per nummerplaat en per schuldenaar te consulteren en op te volgen.

De dienstverlener dient ook de buitenlandse dossiers op te volgen. Momenteel ontsnappen veel buitenlandse niet-betalers volledig aan elke vorm van opvolging. Wanneer de niet-betalers gekend zijn, dienen ook zij voorwerp uit te maken van de inningsprocedure'.

Voor de keuze van de onderhandelingsprocedure met voorafgaande bekendmaking verwijst het bestek in artikel 2.5 naar artikel 17, § 3, 4°, van de wet van 24 december 1993 betreffende de

overheidsopdrachten en sommige opdrachten voor aanneming van werken, leveringen en diensten. Dit artikel 2.5 vermeldt verder nog het volgende:

‘Voor juridische dienstverlening mag immers steeds een beroep worden gedaan op de onderhandelingsprocedure, omdat deze dienstverlening zodanig is dat de specificaties niet met voldoende nauwkeurigheid kunnen worden bepaald.’

De gunningscriteria worden als volgt bepaald (art. 2.8):

‘De opdracht zal worden gegund aan de inschrijver die de economisch voordeligste regelmatige offerte heeft ingediend.

De ingediende offertes zullen worden beoordeeld aan de hand van de volgende criteria, waarop in totaal 110 punten zijn te verdienen, als volgt verdeeld:

1° Prijs : 10 punten

Ongeacht de wettelijk vastgelegde tarieven dient de inschrijver zoveel mogelijk een kostenbesparende werkwijze toe te passen (dossiers bundelen, werkwijze bij minder solvabele debiteuren, ...)

De offertes zullen worden vergeleken op basis van de totaalprijs voor 100 dossiers met een gemiddeld dossierverloop.

De offerte die financieel het meeste voordelig is, zal de hoogste score behalen op dit criterium, aan de andere offertes worden pro rata punten toegekend.

2° Rapportering en informatieverstrekking: 15 punten

Hierbij wordt rekening gehouden met de wijze en frequentie van rapporteren, gebruiksgemak, duidelijkheid en transparantie van de afrekeningen, ...

3° Netto incasso resultaten: 10 punten

De kandidaat legt hiervoor de cijfergegevens betreffende de incassoresultaten van eerdere vergelijkbare opdrachten voor. De offerte met de beste netto incasso-resultaten zal de hoogste score behalen op dit criterium, aan de andere offertes worden pro rata punten toegekend.

4° Tijdsbestek van inning: 15 punten

Capaciteit en snelheid verwerking dossiers

Opgave van het volledige te volgen traject + doorlooptijden (aanmaningen, dagvaarding, betekening, beslag, ...)

5° Kwaliteit van de dienstverlening: 20 punten

Voorkomen onnodige kosten te maken voor insolvabele schuldenaren, zoveel mogelijk kostenbesparend naar de schuldenaar toe,...

6° Kwaliteit en compatibiliteit van het informaticasysteem: 20 punten

Het voorstel met de meeste mogelijkheden naar automatisering en gegevensuitwisseling tussen de softwaresystemen van de dienstverlener en parkeerbedrijf zal het beste scoren.

Er wordt eveneens rekening gehouden met de bereidheid van de kandidaten om investeringen te doen om hun softwaresysteem af te stemmen op dat van het parkeerbedrijf (zowel de aanpassingen aan het systeem van het gerechtsdeurwaarderskantoor als de aanpassingen aan het systeem van het parkeerbedrijf).

7° Kwaliteit van het voorstel van de overeenkomst: 10 punten

Elke inschrijver dient een voorstel van overeenkomst in te dienen. Het parkeerbedrijf beoordeelt op basis van de kwaliteit (volledigheid, duidelijkheid, evenwichtigheid, juridische kwaliteit, coherentie, ...)

8° Opvolging buitenlanders: 10 punten

Plan van aanpak.'

Inzake de gunning bepaalt het bestek nog (art. 2.10):

‘Nadat de onderhandelingen zijn afgesloten, zullen de definitieve versies van de offertes worden getoetst aan de gunningscriteria. De opdrachtgever gunt de opdracht aan de inschrijver die het best scoort op basis van de vermelde gunningscriteria.

De opdracht zal tot stand komen op grond van een overeenkomst ondertekend door de partijen. Zoals eerder uiteengezet dienen de kandidaten een ontwerp van overeenkomst toe te voegen aan hun offerte.’

Volgens artikel 3.4 van het bestek zal deze overeenkomst worden gesloten voor een minimumperiode van 4 jaar, telkens met één jaar verlengbaar tot maximum 10 jaar. De overeenkomst gaat in op de datum van ondertekening.

3.3. De uiterste datum voor het indienen van een aanvraag tot deelname is 6 januari 2010. Twaalf gerechtsdeurwaarderskantoren dienen een aanvraag tot deelname in. Daaronder zijn verzoekende partij en het uiteindelijk gekozen gerechtsdeurwaarderskantoor Beerten - Vergauwen - Mertens - Vandenhende - De Belder, huidige tussenkomende partij.

3.4. Zeven kandidaten, waaronder de verzoekende partij en de tussenkomende partij, worden uitgenodigd om uiterlijk op 22 februari 2010 een offerte in te dienen.

3.5. Bij e-mail van 17 februari 2010 vraagt de verzoekende partij een aantal bijkomende inlichtingen aan de verwerende partij. Deze vragen betreffen onder meer de prijs en meer bepaald de betekenis van de bestekbepaling “ongeacht de wettelijk vastgelegde tarieven dient de inschrijver zoveel mogelijk een kostenbesparende werkwijze toe te passen” en of dit betekent dat bovenop en naast de toepassing van de wettelijke tarieven zoals bepaald in het koninklijk besluit van 30 november 1976 andere kosten en erelonen in rekening mogen worden gebracht of dat enkel de wettelijke tarieven dienen te worden gehanteerd.

Op 18 februari 2010 antwoordt de verwerende partij als volgt op de vraag betreffende de prijs:

‘De kandidaten dienen uiteraard de wettelijke tarieven te respecteren. We willen wel dat de dienstverlener een werkwijze hanteert die zoveel mogelijk kostenbesparend is zowel voor het parkeerbedrijf als de klant bv. geen hoge kosten maken indien men op voorhand al weet dat dit niets gaat opleveren.’

3.6. Er worden uiteindelijk zes offertes ingediend, onder meer door de verzoekende partij en de tussenkomende partij.

3.7. In de loop van de maanden april, mei en juni 2010 stelt de verwerende partij in meerdere e-mails vragen om verduidelijking aan de verzoekende partij en de andere inschrijvers.

3.8. Er wordt een gunningsverslag opgesteld. [...] Er wordt dan ook voorgesteld de opdracht toe te wijzen aan de tussenkomende partij.

3.9. De raad van bestuur van de verwerende partij beslist op 18 augustus 2010 om de opdracht toe te wijzen aan de tussenkomende partij. Dit is de thans bestreden beslissing, die onder meer als volgt luidt:

‘Motivering

- aan alle kandidaten werden bijkomende vragen gesteld ter verduidelijking van de offerte
- de offertes van de kandidaten werden op basis van de gunningscriteria beoordeeld (zie gunningsverslag)
- het ontwerp van gunningsverslag werd voorgelegd aan Inspectie Financiën Inspectie Financiën heeft op 9 juni de dossiers van alle kandidaten ingekeken en haar opmerkingen geformuleerd in een verslag van 15 juni. Het gunningsverslag werd aangepast aan de opmerkingen van Inspectie Financiën
- dit leverde uiteindelijk volgende beoordeling op:
 - Prijs: De kantoren Leroy en Beerten dienen de beste offerte in qua prijs. Beide kantoren vertrouwen op de grondigheid van hun solvabiliteitscontrole en zullen geen kosten aanrekenen aan het Parkeerbedrijf indien de klant toch insolvent blijkt te zijn. Deze kantoren behaalden op dit punt de maximumscore, aan de overige kandidaten werden pro rata punten toegekend. Volgende scores werden behaald: 1,01/10 door De Neef - 10/10 door Leroy - 1,03/10 door Mertens&Greeve - 1,13/10 door Brackeva - 10/10 door Beerten en 9,9/10 door De Meuter.
 - Rapportering en informatieverstrekking: Het kantoor De Meuter biedt de meest ruime mogelijkheden naar rapportering. Alle kantoren zijn bereid kosteloos rapportering op maat van gapa aan te bieden. Op dit criterium werden volgende punten toegekend:

12/15 voor De Neef - 11/15 voor Leroy - 11/15 voor Mertens&Greeve - 10/15 voor Brackeva - 12/15 voor Beerten en 13/15 voor De Meuter.

- Netto incasso resultaten: kantoren Beerten en De Meuter leggen de beste netto incasso resultaten voor. Beerten behaalde de hoogste score op dit criterium, aan de andere kandidaten werden pro rata punten toegekend. Dit resulteerde in een score van 7,7/10 voor De Neef - 7,8/10 voor Leroy - 9,3/10 voor Mertens&Greeve - 8,6/10 voor Brackeva - 10/10 voor Beerten en 9,9/10 voor De Meuter

- Tijdsbestek van inning: de offerte van kantoor Beerten scoort het beste op dit criterium. De doorlooppprocedure die door dit kantoor wordt voorgesteld biedt de meest evenwichtige balans tussen een nauwgezette opvolging en de belangen van de klant: het dossier wordt kort opgevolgd, maar voorziet voldoende mogelijkheden aan de klant om te regelen of verweer te voeren. De kandidaten behaalden volgende scores: De Neef: 8/15 - Leroy: 9/15 - Mertens&Greeve: 9/15 - Brackeva: 6/15 - Beerten: 14/15 en De Meuter: 12/15

- Kwaliteit van de dienstverlening: De offerte van kantoor Beerten scoort het hoogst op dit criterium. Zij stellen ruime kostenbesparende initiatieven voor en doorlopen een uitgebreid solvabiliteitsonderzoek alvorens tot invordering over te gaan. Ook kantoor De Meuter stelt gelijkaardige initiatieven voor, maar kiest duidelijk voor een meer agressieve aanpak, wat niet overeenstemt met de filosofie van het Parkeerbedrijf. De scores op dit criterium bedragen: 10/20 voor De Neef -13/20 voor Leroy - 11/20 voor Mertens&Greeve - 8/20 voor Brackeva -17/20 voor Beerten en 14/20 voor De Meuter.

- Kwaliteit en compatibiliteit van het informaticasysteem: Op dit punt scoren de kantoren De Neef en Beerten het hoogst. Uit de beschrijving van de hardware en software blijkt dat deze voldoende moeten zijn om de capaciteit van de dossiers van het parkeerbedrijf te verwerken en ruime mogelijkheden bieden naar automatisering en gegevensuitwisseling. Met uitzondering van kantoor De Meuter geven alle kantoren aan bereid te zijn investeringen te doen om hun softwaresysteem af te stemmen op dat van het Parkeerbedrijf. Volgende scores werden behaald: 17,5/20 door De Neef - 13,5/20 door Leroy - 17,5/20 door Mertens&Greeve - 14/20 door Brackeva - 18/20 door Beerten en 16/20 door De Meuter

- Kwaliteit van het voorstel van overeenkomst: Kantoren De Meuter en Beerten scoren het best op dit criterium. De door hen voorgelegde overeenkomst zijn het meest volledig en evenwichtig opgesteld. Volgende scores werden toegekend: 5/10 voor De Neef - 8/10 voor Leroy - 7/10 voor Mertens&Greeve - 6/10 voor Brackeva - 8,5/10 voor Beerten en 9/10 voor De Meuter.

- Opvolging buitenlanders: de meeste inschrijvers stellen weinig concrete acties voor op dit vlak. De beste werden voorstellen gedaan door kantoren De Meuter en Beerten. Kantoor De Meuter stelt initiatieven voor om identificatie te bekomen voor 3 nationaliteiten: Fransen, Polen en Duitsers. Kantoor Beerten stelt onder meer zeer goede voorwaarden voor de invordering in Nederland (no cure no pay, kosteloze aanmaning). Volgende scores werden behaald: 4/10 door De Neef - 6/10 door Leroy - 6/10 door Mertens & Greeve - 6/10 door Brackeva - 7/10 door Beerten en 7/10 door De Meuter

- Dit brengt de totaalscores op 65,21/110 voor De Neef - 78,3/110 voor Leroy - 71,83/110 voor Mertens&Greeve - 59,73/110 voor Brackeva - 96,5/110 voor Beerten en 90,8/110 voor De Meuter

- het directiecomité behandelde dit punt op 16 juni 2010

- in de zitting van de raad van bestuur van 25 juni 2010 werd dit punt verdaagd. Er werd door het college een bijkomende opdracht gegeven aan Inspectie Financiën/Interne Audit omwille van geruchten die zouden circuleren onder de kandidaten betreffende dit dossier. Alvorens de opdracht te gunnen dienden alle geselecteerde kandidaten uitgenodigd te worden voor een gesprek om hen de gelegenheid te geven eventuele bezwaren betreffende dit kenbaar te maken. Deze opdracht werd ondertussen afgerond en uit de bevindingen van Inspectie Financiën/Interne Audit dient geconcludeerd te worden dat de procedure correct werd gevolgd en dat er geen objectieve redenen bestaan die de gunning conform het gunningsverslag in de weg staan

- het dossier wordt nu opnieuw geagendeerd en het Parkeerbedrijf stelt voor de opdracht te gunnen aan de eerstgerangschikte kandidaat, kantoor Beerten

Voorstel

op basis van het gunningsverslag wordt voorgesteld om de opdracht te gunnen aan gerechtsdeurwaarderskantoor Beerten

Besluit

Met eenparigheid van stemmen

Enig artikel:

De opdracht voor het innen van parkeerretributies te gunnen aan gerechtsdeurwaarder Beerten conform de voorwaarden gesteld in de offerte.

Actiepunten

Contact opnemen met kantoor Beerten om de gunning te finaliseren in een overeenkomst.'

3.10. Bij aangetekende brief van 23 augustus 2010 deelt de verwerende partij aan de verzoekende partij mee dat werd beslist de opdracht te gunnen aan de tussenkomende partij. Er wordt geen melding gemaakt van een wachtperiode."

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoekende partij voert de schending aan van “de artikelen 516 en 866 Gerechtelijk Wetboek, van het Koninklijk Besluit van 30 november 1976 tot vaststelling van het tarief voor akten van gerechtsdeurwaarders in burgerlijke en handelszaken en van het tarief van sommige toelagen alsook van het beginsel ‘patere legem quam ipse fecisti’”.

Zij betoogt dat de regels die het ambt en de tarieven regelen van de gerechtsdeurwaarder in zijn hoedanigheid van openbaar en ministerieel ambtenaar de openbare orde raken en dat de verwerende partij door de invorderingsopdracht toe te kennen aan een inschrijver die deze bepalingen schendt, regels van openbare orde schendt. De gunning alsook enige overeenkomst die daaruit zou voortvloeien, is dan ook absoluut nietig.

In de toelichting bij het middel voert de verzoekende partij aan dat het voormelde koninklijk besluit van 30 november 1976 in artikel 2 bepaalt dat het de gerechtsdeurwaarders verboden is “aan hun cliënten gedeeltelijke of volledige kwijtschelding te geven van hun rechten, kosten of uitschotten” en dat kosten die niet betaald worden door de overtreder in de regel ten laste dienen te worden gelegd van de opdrachtgever; het is een gerechtsdeurwaarder aldus verboden te werken volgens het principe van *no cure, no pay*; enkel met toepassing van artikel 866 van het Gerechtelijk Wetboek mag een gerechtsdeurwaarder deze kosten ten laste van de opdrachtgever leggen, namelijk wanneer hij voorafgaand aan het aangaan van gerechtskosten had kunnen weten dat hijodeloze kosten veroorzaakte, bijvoorbeeld omdat in het kader van de uitgeschreven opdracht de overtreder manifest insolvabel is en de bijkomende kosten de kans op betaling van de parkeerretributie niet verhogen.

Daarnaast verwijst zij in dit verband naar artikel 5 van de wet van 20 december 2002 ‘betreffende de minnelijke invordering van schulden van de consument’, dat bepaalt dat het verboden is aan de consument enige vergoeding te vragen, anders dan de overeengekomen bedragen in de onderliggende overeenkomst in geval van niet-naleving van de contractuele verbintenissen. Zij stelt dat dit artikel van toepassing is wanneer de debiteur een consument is en er nog geen uitvoerbare titel is aangeleverd en dat de gerechtsdeurwaarder bijgevolg verplicht is de kosten aan te rekenen aan de schuldenaar wanneer een uitvoerbare titel hem werd aangeleverd of wanneer er nog geen uitvoerbare titel is en de schuldenaar geen consument is, en dat, indien deze kosten niet kunnen worden ingevorderd, hij ze dient aan te rekenen aan de opdrachtgever.

Voor de invorderingsopdracht van de verwerende partij betekent dit volgens de verzoekende partij concreet dat in de dossiers waarbij een dwangbevel wordt aangeleverd – 90% van de dossiers volgens het gunningsverslag – kosten zullen moeten worden aangerekend vanaf de eerste ingebrekestelling, dat ook in dossiers waarbij een vonnis moet worden verkregen bij de bevoegde rechter kosten moeten worden aangerekend bij het verzenden van een ingebrekestelling aan ondernemingen en handelaars – tot 10% van de dossiers – en dat na de betekening van het dwangbevel of de akte van dagvaarding in alle dossiers kosten moeten worden aangerekend.

Inzake de offerte van de tussenkomen de partijen wordt in het beoordelingsverslag vastgesteld dat procedurekosten die niet kunnen worden ingevorderd, ten laste blijven van de gerechtsdeurwaarder omdat het solvabiliteitsonderzoek onder zijn verantwoordelijkheid gebeurt. De offerte van tussenkomen de partijen en van de derde gerangschikte inschrijver krijgen voorts 10 op 10 voor het criterium prijs “omdat aan het parkeerbedrijf geen kosten worden aangerekend”.

Om de insolvvabiliteit van de overtreder te kunnen inschatten en artikel 866 van het Gerechtelijk Wetboek te kunnen inroepen, is, zo vervolgt de verzoekende partij, vereist dat de gerechtsdeurwaarder een voorafgaand solvabiliteitsonderzoek doet. De tussenkomende partijen stellen echter blijkens het gunningsverslag in de offerte dat na betalingstermijn van 14 dagen een solvabiliteitsonderzoek wordt opgestart vanaf dag 15. Bijgevolg is het voor haar onmogelijk om in de niet-invorderbaarheid te voorzien van de kosten die zij verplicht moet aanrekenen in 90 % van de dossiers en moet zij minstens een deel van de kosten doorrekenen aan de verwerende partij. De verwerende partij bevestigt trouwens dat niet alle kosten op de overtreder verhaald kunnen worden nu in het gunningsverslag wordt vermeld dat 5 % van de dossiers niet invorderbaar is wegens insolvvabiliteit.

Daarnaast merkt de verzoekende partij op dat ook andere omstandigheden kunnen leiden tot de niet-invorderbaarheid van de kosten zoals het verzoek van de schuldeiser om de invorderingsprocedure te beëindigen of de gegrondheid van het verweer van de overtreder, gronden die in tegenstelling tot insolvvabiliteit niet kunnen worden voorzien en waarbij de gerechtsdeurwaarder verplicht is de kosten ten laste te leggen van verwerende partij.

De verzoekende partij besluit dat in de offerte van de tussenkomende partijen en van de derde gerangschikte inschrijver geen kosten worden aangerekend zelfs al blijkt achteraf dat deze kosten op onvoorzienbare wijze niet kunnen worden verhaald op de overtreder terwijl de aangehaalde regelgeving, die van openbare orde is, zich tegen een dergelijk systeem van *no cure - no pay* verzet. Deze offertes zijn dan ook manifest nietig wegens schending van wettelijke bepalingen van openbare orde. De verwerende partij heeft aldus eveneens haar eigen besteksbe-palingen, die de nadruk leggen op de naleving van de toepasselijke reglementering en het openbardienstkarakter van de dienstverle-ning en een verbod op miskenning van de toepasselijke regelgeving inhouden, manifest miskend door de opdracht te gunnen aan een inschrijver wiens offerte strijdig is met regelgeving van openbare orde.

Beoordeling

5.1. In het auditorsverslag wordt vastgesteld dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift tot nietigverklaring, ingediend na de kennisgeving van voormeld arrest nr. 207.681, en in haar memorie van wederantwoord de voor haar negatieve beoordeling in dit arrest niet weerspreekt en enkel het middel herneemt zoals opgeworpen in haar verzoekschrift tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid. In het auditorsverslag wordt het voormeld arrest uitdrukkelijk bijgevallen en wordt het middel ongegrond bevonden.

In haar laatste memorie, die opnieuw woordelijk het eerste middel herneemt zoals uiteengezet in haar verzoekschrift tot nietigverklaring, betwist de verzoekende partij de voor haar standpunt negatieve bevindingen van het auditoraat niet. De Raad van State ziet dan ook geen redenen om af te wijken van zijn eerder oordeel en de terechte aanvullende bevindingen in het auditorsverslag. Die laatste, na eerst de beoordeling van het voormeld arrest te hebben geciteerd, dienen zich samengevat als volgt aan.

5.2.1. Het ingeroepen artikel 516 van het Gerechtelijk Wetboek luidde ten tijde van de bestreden beslissing:

“Behoudens andersluidende wettelijke bepalingen zijn alleen de gerechtsdeurwaarders bevoegd tot het opstellen en betekenen van alle exploit en tot het tenuitvoerleggen van alle gerechtelijke beslissingen, akten of titels in uitvoerbare vorm.

Zij kunnen aangesteld worden om vaststellingen te doen van zuiver materiële feiten, zonder enig advies uit te brengen met betrekking tot de gevolgen in feite of in rechte die daaruit zouden kunnen voortvloeien; zij kunnen ook op verzoek van particulieren tot die vaststellingen overgaan. Zij doen ook de vaststellingen die tot de wettelijke uitoefening van hun ambt behoren.

Zij kunnen ter griffie de uitgiften, afschriften en uittreksels van alle processtukken lichten en de verzoekschriften indienen die zij krachtens de wet kunnen ondertekenen; zij kunnen tevens, op verzoek van de advocaten van de partijen, alle andere verzoekschriften ter griffie neerleggen.

Zij kunnen de afschriften en vertalingen van documenten in hun bezit voor eensluidend tekenen en kunnen uittreksels opstellen van alle akten van hun ambt.

De gerechtsdeurwaarders verrichten, evenals de notarissen, de schattingen en openbare verkopen van meubelen en roerende goederen, met inachtneming van de ter zake geldende wetten en verordeningen.

De raad van de arrondissementskamer stelt de rol vast van de gerechtsdeurwaarders die belast zijn met de betekening van de akten van strafzaken.”

Overeenkomstig artikel 519 van het Gerechtelijk Wetboek stelt de Koning het tarief vast van alle akten van de gerechtsdeurwaarders en van de vergoedingen voor reiskosten.

Het koninklijk besluit ‘tot vaststelling van het tarief voor akten van gerechtsdeurwaarders in burgerlijke en handelszaken en van het tarief van sommige toelagen’ van 30 november 1976 geeft uitvoering aan deze wettelijke bepaling. Artikel 2, 4°, van het voornoemde koninklijk besluit bepaalt dat het de gerechtsdeurwaarders verboden is aan hun klanten gedeeltelijke of volledige kwijtschelding te geven van hun rechten, kosten of uitschotten.

Het artikel 866 van het Gerechtelijk Wetboek luidt:

“De proceshandelingen en akten die nietig zijn of nodeloze kosten veroorzaken door toedoen van een ministerieel ambtenaar, komen te zijnen laste; hij kan bovendien worden veroordeeld tot schadevergoeding jegens die partij.”

5.2.2. In de mate dat het middel gericht is tegen de derde gerangschikte inschrijver moet worden vastgesteld dat, mocht de verzoekende partij al belang hebben zich tegen de rangschikking van die derde te richten, zij in haar middel niet concreet toelicht hoe het prijsvoorstel van die als derde gerangschikte de ingeroepen rechtsregels waaronder het voormeld koninklijk besluit van 30 november 1976 schendt.

5.2.3. De verzoekende partij voert in haar middel, wat de offerte van de tussenkomende partijen betreft, niet aan, minstens niet voldoende duidelijk, dat de tussenkomende partijen voor de invordering andere tarieven hanteren dan deze voorgeschreven door het voormeld koninklijk besluit van 30 november 1976. Zij bevestigen in hun offerte, in een passage die de tussenkomende partijen zelf citeren in hun verzoekschrift, integendeel dat de kostprijs voor elke handeling in zowel de minnelijke als de gerechtelijke uitvoeringsfase is verbonden aan de vastgestelde tarieven voorgeschreven door artikel 519 van het Gerechtelijk Wetboek en het koninklijk besluit van 30 november 1976.

De tussenkomende partijen stellen voorts in hun offerte, onder “vereffening van kosten”, in een passage die zij zelf citeren in hun verzoekschrift tot tussenkomst, het volgende:

“Indien om één of andere reden de inning van de schuldvordering in zowel de minnelijke fase als bij de uitvoeringsfase niet met een positief resultaat kan worden afgesloten, garandeert de inschrijver - rekening houdende met de bepalingen van artikel 866 Ger.W. - het dossier zonder kosten af te sluiten, vermits het solvabiliteitsonderzoek en de daarop gesteunde opstart van de invorderingsprocedure op zijn verantwoordelijkheid gebeurt.

Indien daarentegen de aanbestedende overheid zelf eigenhandig beslist om in een dossier bepaalde uitvoeringsmaatregelen te ondernemen, zullen de eventueel daaruit voortvloeiende niet te recuperen kosten steeds ten haren laste blijven.”

De tussenkomende partijen verwijzen voor de kwijtschelding dus naar het begrip “nodeloze kosten”. De verzoekende partij toont niet aan dat de sluiting van een dossier zonder kosten in dergelijk geval, geen toepassing kan zijn van artikel 866 van het Gerechtelijk Wetboek. Zij acht zelfs die toepassing mogelijk en verwijst zelf ook naar de “enige uitzondering” van de “nodeloze kosten” voorzien in voormeld artikel 866.

5.2.4. Om toepassing te maken van dat artikel 866 is echter wel vooraf een solvabiliteitsonderzoek vereist. De tussenkomende partijen sturen blijkens het gunningsverslag echter eerst een aanmaning en pas daarna, bij niet-

betaling, voeren zij een solvabiliteitsonderzoek uit. Hieruit leidt de verzoekende partij af dat de tussenkommende partijen onmogelijk in de niet-invorderbaarheid van de kosten kunnen voorzien die zij verplicht moet aanrekenen in minstens 90 % van de dossiers, zijnde de dossiers op dwangbevel, en dat de tussenkommende partijen minstens een deel van de kosten aan de verwerende partij zullen moeten aanrekenen.

De verzoekende partij toont echter niet aan dat deze aanmaning noodzakelijkerwijze valt onder de tarieven bepaald in het voormeld koninklijk besluit van 30 november 1976. In dit koninklijk besluit worden door de Koning de tarieven bepaald voor de daarin omschreven taken en handelingen die de gerechtsdeurwaarders stellen binnen hun ambt van gerechtsdeurwaarder. Hieronder valt het betekenen van de akte van dagvaarding of van het dwangbevel en de verdere gedwongen tenuitvoerlegging van deze uitvoerbare titels. Deze handelingen vallen binnen het kader van de opdracht en daarop dienen de wettelijke tarieven te worden toegepast, tenzij zoals de verzoekende partij zelf erkent, hierbij “de enige uitzondering” waarin artikel 866 van het Gerechtelijk Wetboek voorziet, kan worden toegepast. De verzoekende partij toont niet aan dat minnelijke invorderingen binnen dit kader betrekking hebben op “akten” of dat de gerechtsdeurwaarders die stellen in hun hoedanigheid als ministerieel ambtenaar; de verzoekende partij toont aldus niet aan dat het voormeld koninklijk besluit erop van toepassing is.

5.2.5. De verzoekende partij toont ook niet aan dat ook de voorafgaande minnelijke fase bij de invordering in het kader van de dagvaardingsprocedure, anders moet worden behandeld dan in de vorige casus. Ook hier blijkt niet dat de tarieven opgelegd door het koninklijk besluit van 30 november 1976 gelden noch het daarin opgenomen verbod van kwijtschelding.

5.2.6. De verzoekende partij toont voorts niet aan dat in het geval van andere, soms niet te voorziene gebeurtenissen dan insolventie die tot niet-invorderbaarheid van de kosten kunnen leiden, zoals het verzoek van de

schuldeiser om de invorderingsprocedure te beëindigen of de gegrondheid van het verweer van de overtreder, die kosten niet ten laste worden gelegd van de opdrachtgever.

5.2.7. De verzoekende partij voert ten slotte nog de schending aan van artikel 5 van de voormelde wet van 20 december 2002, dat verbiedt om “aan de consument enige vergoeding te vragen, anders dan de overeengekomen bedragen in de onderliggende overeenkomst in geval van niet naleving van de contractuele verbintenissen”. Deze wet is, zoals reeds gezegd, van toepassing op de minnelijke invordering van schulden en de activiteit van minnelijke invordering van schulden van de consument. Daarbij valt onder minnelijke invordering van schulden iedere handeling of praktijk die tot doel heeft de schuldenaar ertoe aan te zetten een onbetaalde schuld te betalen, buiten iedere invordering op grond van een uitvoerbare titel om. Te dezen blijkt echter in ieder geval niet hoe door het niet doorrekenen van kosten aan de opdrachtgever een vergoeding wordt aangerekend aan de consument anders dan de overeengekomen bedragen in de overeenkomst.

5.3. Het middel is niet gegrond.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

6.1. De verzoekende partij voert de schending aan van “het gelijkheids- en transparantiebeginsel zoals vervat in het Belgisch bestuursrecht (cf. artt. 10 en 11 van de Grondwet), van de verplichting om beslissingen te funderen op in rechte en in feite aanvaardbare motieven (materiële motiveringsplicht), van de beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid benevens het gelijkheidsbeginsel en het verbod van discriminatie, het transparantiebeginsel, het proportionaliteitsbeginsel en het redelijkheidbeginsel, alsook van het beginsel ‘patere legem quam ipse fecisti’”.

Dit middel heeft drie onderdelen; in een eerste onderdeel stelt de verzoekende partij dat “de bestreden beslissing [...] gesteund [is] op gunningscriteria die niet werden opgenomen in het bestek”, in een tweede onderdeel dat “de bestreden beslissing [...] niet alle elementen van de prijs in aanmerking [neemt] voor de beoordeling van de offerte van de weerhouden kandidaat” en in een derde onderdeel dat “de bestreden beslissing [...] de offertes [beoordeelt] op basis van selectiecriteria”. De onderdelen worden als volgt toegelicht.

6.2. In het eerste onderdeel voert de verzoekende partij volgens het opschrift aan dat “de bestreden beslissing gesteund is op gunningscriteria die niet werden opgenomen in het bestek”. Uit het gunningsverslag, zo stelt zij, blijkt immers dat de verwerende partij het gunningscriterium ‘prijs’, zoals bepaald in het bestek, na het indienen van de offertes heeft gewijzigd door niet te vergelijken “op basis van de totaalprijs van 100 dossiers met een gemiddeld dossierverloop” zoals aangekondigd. Het is echter verboden de gunningscriteria te wijzigen in de loop van de gunningsprocedure nu dit afbreuk doet aan de gelijkheid der inschrijvers.

6.3. In het tweede onderdeel stelt de verzoekende partij in essentie dat bij de beoordeling van het gunningscriterium ‘prijs’ bij de offerte van de tussenkomenende partijen ten onrechte geen rekening werd gehouden met alle onderdelen van de voorgestelde prijs en meer bepaald niet met de kostprijs voor de inning van retributies in het buitenland met uitzondering van Nederland of dat deze op zijn minst niet bepaalbaar zijn zodat de offerte om die reden zelfs had moeten worden geweerd. Het gunningsverslag stelt immers bij het achtste gunningscriterium, “opvolging buitenlanders” voor de offerte van de tussenkomenende partijen: “voor andere landen afspraken maken met Parkeerbedrijf mbt kostprijs”.

De verwerende partij geeft aldus een blanco cheque voor wat betreft de vergoeding aan de eerste gerangschikte inschrijver inzake de invordering van parkeerretibuties in het buitenland en houdt met deze onbekende

kost geen rekening bij de evaluatie van het gunningscriterium ‘prijs’ terwijl de prijs die elke inschrijver aan de verwerende partij aanrekent voor de invordering van parkeerretributies in het buitenland dient te worden opgenomen in het finale prijsvoorstel des te meer omdat het aandeel van de buitenlandse dossiers in het geheel van de invorderingsopdracht aanzienlijk is. De verzoekende partij concludeert dat de offerte van de eerst gerangschikte inschrijver onvolledig is, minstens werden de kosten voor het innen van parkeerretributies in het buitenland voor wat betreft deze kandidaat niet opgenomen in de beoordeling van het gunningscriterium ‘prijs’.

6.4. In het derde onderdeel voert de verzoekende partij aan dat de verwerende partij met het gunningscriterium ‘netto incasso resultaten’ de offertes in feite beoordeelt op grond van een selectiecriterium. Volgens het bestek dient een kandidaat voor wat betreft dit gunningscriterium de cijfergegevens betreffende de incassoresultaten van eerdere vergelijkbare opdrachten voor te leggen en behaalt de offerte met de beste incasso-resultaten de hoogste score, aan de andere offertes worden pro rata punten toegekend. Dit gunningscriterium dat betrekking heeft op ervaring in soortgelijke opdrachten en referenties maakt de gehele procedure onwettig daar het dus geen gunnings- maar een selectiecriterium betreft.

Beoordeling

7.1. In het auditorsverslag wordt vastgesteld dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift tot nietigverklaring, ingediend na de kennisgeving van voormeld arrest nr. 207.681, en in haar memorie van wederantwoord de voor haar negatieve beoordeling in dit arrest niet weerspreekt en enkel het middel herneemt zoals opgeworpen in haar verzoekschrift tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging. In het auditorsverslag wordt het voormeld arrest uitdrukkelijk bijgevallen en wordt het middel voorts in al zijn onderdelen ongegrond bevonden.

In haar laatste memorie, die opnieuw woordelijk het tweede middel herneemt zoals uiteengezet in haar verzoekschrift tot nietigverklaring, betwist de verzoekende partij de voor haar standpunt negatieve bevindingen van het auditoraat niet. De Raad van State ziet dan ook geen redenen om af te wijken van zijn eerder oordeel en de terechte aanvullende bevindingen in het auditoraatsverslag. Die laatste, na eerst de beoordeling van het voormeld arrest te hebben geciteerd, dienen zich samengevat als volgt aan.

7.2.1. Wat het eerste middelonderdeel betreft moet worden opgemerkt dat het bestek acht gunningscriteria opsomt; er blijkt niet dat daarnaast nog een ander gunningscriterium werd beoordeeld.

Het beoordelingsverslag vermeldt bij het gunningscriterium ‘prijs’:

“Voorafgaande opmerking bij de beoordeling

Op basis van de inhoud van de offertes blijkt het totaal onmogelijk te zijn deze te vergelijken op basis van de totaalprijs voor 100 dossiers met een gemiddeld dossierverloop. Een van de belangrijkste elementen om de kosten te beperken is immers een grondige solvabiliteitscontrole. Het is echter onmogelijk om op basis van de offertes uit te maken wanneer een deurwaarder zal beslissen het dossier verder te zetten of net stop te zetten. Er werden wel pro rata punten toegekend aan de verschillende kandidaten op basis van de prijzen die zij voorstellen. Er werd hierbij van uitgegaan dat 10% van de dossiers de dagvaardingsprocedure zal volgen en 5% van de dossiers niet invorderbaar is wegens insolventie met een gemiddelde kost van 50 euro per dossier.”

Aldus blijft nog steeds de prijs beoordeeld, maar zou hoogstens de aangekondigde beoordelingsmethode gewijzigd kunnen zijn in de zin dat voor de vergelijking niet gewerkt wordt met 100 dossiers met een gemiddeld dossierverloop, nu dit niet bepaald zou kunnen worden, maar op basis van de prijzen die zij voorstellen waarbij ervan wordt uitgegaan dat van de 100 dossiers 10 % de dagvaardingsprocedure volgen en 5 % niet invorderbaar zullen zijn wegens insolventie.

De aanbestedende overheid is in beginsel niet verplicht in de aankondiging of het bestek de nadere regels inzake de beoordelingsmethodiek te vermelden; het behoort tot de beoordelingsvrijheid van de aanbestedende overheid de volgens haar best geschikte beoordelingsmethode van de gunningscriteria te kiezen. Te dezen heeft de aanbestedende overheid echter zelf haar beoordelingsvrijheid beperkt door in het bestek reeds een bepaalde beoordelingsmethode aan te kondigen voor de beoordeling van het gunningscriterium.

De verzoekende partij toont op de eerste plaats niet aan dat er hier sprake is van een daadwerkelijke wijziging van de aangekondigde beoordelingsmethode van dit criterium nu nog steeds vergeleken wordt aan de hand van 100 dossiers met de assumptie dat 10% de dagvaardingsprocedure zullen volgen en 5% niet invorderbaar zullen zijn wegens insolventie, gegevens die ook in zekere zin een gemiddelde geven.

Overigens vloeit uit het gelijkheids- en transparantiebeginsel niet voort dat een wijziging van de aangekondigde methode in alle omstandigheden uitgesloten zou zijn, namelijk indien zou blijken dat de aangekondigde methode onmogelijk kan worden toegepast, zoals de bestreden beslissing te dezen stelt. Hieromtrent dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij het motief van de bestreden beslissing, dat de aangekondigde methode om het gunningscriterium 'prijs' te beoordelen door de inhoud van de offertes onmogelijk toegepast kan worden, niet betwist.

Het eerste onderdeel moet dan ook worden verworpen.

7.2.2. Wat het tweede middelonderdeel betreft moet worden opgemerkt dat het bestek het aspect inzake de retributies voor buitenlandse voertuigen niet heeft aangekondigd als onderdeel van de beoordeling van het eerste gunningscriterium. Ook blijkt niet dat dit aspect bij sommige inschrijvers wel zou zijn betrokken bij de beoordeling. Aldus blijkt niet dat de overheid in haar beoordeling van het prijscriterium een methodologie heeft gehanteerd die niet op

gelijke wijze werd toegepast op alle inschrijvers. Trouwens, de verzoekende partij heeft zelf in haar offerte bij prijs buitenlandse dossiers vermeld dat de tarifiering die door de verschillende buitenlandse partners wordt gehanteerd niet eenduidig is en ook geen concrete prijs voorgesteld. Aldus wordt niet aangetoond waarom de kostprijs van buitenlandse dossiers – 10% van de dossiers – als essentieel element had moeten worden betrokken bij het eerste gunningscriterium noch dat de mogelijke impact van de beoordeling daarvan – zo al mogelijk – op de score voor het prijsgunningscriterium van die aard zou zijn dat dit de eindrangschikking wijzigt wat betreft de verzoekende partij en de tussenkomende partijen.

Deze vaststellingen volstaan om het tweede middelonderdeel te verwerpen.

7.2.3. Wat het derde middelonderdeel betreft dient te worden opgemerkt dat het niet uit te sluiten is dat in bepaalde gevallen, namelijk voor bepaalde diensten, ervaring en referenties wel als gunningscriterium gebruikt kunnen worden. De verzoekende partij heeft bij de kennisname van het bestek dit gunningscriterium en de inhoud ervan geenszins betwist noch er vragen over gesteld of opmerkingen bij gemaakt. Zij sloot aldus blijkbaar zelf niet uit dat hiermee meer dan de algemene geschiktheid van de inschrijver werd beoordeeld maar ook de intrinsieke kwaliteit van de voorgestelde dienst. De verzoekende partij toont dan ook helemaal niet aan dat ervaring en referenties hier ten onrechte als een gunningscriterium zijn gebruikt.

Het middelonderdeel moet dan ook als ongegrond worden verworpen.

7.3. Het middel wordt verworpen.

C. Derde middel

Uiteenzetting van het middel

8.1. De verzoekende partij voert de schending aan van “de verplichting om beslissingen te funderen op in rechte en in feite aanvaardbare motieven (materiële motiveringsplicht) en het redelijkheidsbeginsel”.

Zij acht deze rechtsnormen geschonden omdat de verwerende partij in de bestreden beslissing doorheen de beoordeling van de verschillende gunningscriteria een subjectieve invulling geeft aan de offerte van verzoekende partij en nalaat de volledige offerte van verzoekende partij objectief te beoordelen. Zij licht deze grief vervolgens toe ten aanzien van de beoordeling van de gunningscriteria ‘kwaliteit van de dienstverlening’, ‘kwaliteit en compatibiliteit van het informaticasysteem’, ‘opvolging buitenlanders’, ‘netto incasso resultaten’ en ‘tijdsbestek van inning’.

Het middel wordt dan ook nader toegelicht voor elk van de vijf voormelde gunningscriteria.

8.2. Inzake het gunningscriterium ‘kwaliteit van de dienstverlening’ betwist de verzoekende partij in de eerste plaats de opmerking in het gunningsverslag dat “er [...] zoveel teamleden voor het Parkeerbedrijf [worden] voorgesteld dat wordt gevreesd dat de samenwerking hierdoor zeer omslachtig kan worden”. Volgens de verzoekende partij gaat de verwerende partij aldus voorbij aan het feit dat zij in haar offerte vermeldt dat voor elk project binnen het kantoor een projectbeheerder wordt aangesteld die de rol van centraal aanspreekpunt vervult, die de verschillende diensten overkoepelt met het oog op een gestroomlijnde uitvoering van de invorderingsopdracht en die de communicatie met GAPA verzorgt inzake het toevertrouwde geheel aan dossiers en de verschillende deelaspecten van de opdracht. De voorstelling van de eindverantwoordelijken van elke dienst binnen het kantoor in haar offerte geeft

voorts aan dat, volgens de verzoekende partij, zij over de nodige organisatie en draagkracht beschikt om de diverse aspecten van de opdracht, die door de verwerende partij zelf als belangrijk worden aangemerkt in het bestek, ten volle uit te voeren. De verwerende partij onderlijnt trouwens zelf in het gunningsverslag de meerwaarde van de “bijzondere cel binnen kantoor die zich alleen bezig houdt met buitenlandse dossiers”.

Voorts stelt de verzoekende partij dat de verwerende partij in het kader van de beoordeling van hetzelfde gunningscriterium het gebruik van het woord “agressievere houding” ten onrechte beschouwt als een mogelijke aanwijzing voor de mentaliteit van het gerechtsdeurwaarderskantoor die geenszins zou stroken met de filosofie van het parkeerbedrijf. Zij voegt daaraan toe dat zij in haar offerte veel meer elementen inzake klantvriendelijkheid heeft benadrukt. Ten slotte merkt zij op dat uit het bestek en de website van de verwerende partij geenszins is op te maken welke “mentaliteit” de verwerende partij doorheen haar invorderingsprocedure wenst te hanteren.

8.3. Inzake het gunningscriterium ‘kwaliteit en compatibiliteit van het informaticasysteem’ waar rekening werd gehouden met de bereidheid van de kandidaten om investeringen te doen om hun software systeem af te stemmen op dat van het parkeerbedrijf, betwist de verzoekende partij de beoordeling in het gunningsverslag dat zij “[niet] geeft te kennen bereid te zijn om investeringen te doen”. Verschillende passages uit haar offerte tonen volgens haar het tegendeel aan.

8.4. Wat het gunningscriterium ‘opvolging buitenlanders’ betreft biedt de verzoekende partij naar eigen zeggen concreet uitgewerkte initiatieven aan voor onder meer Nederland, Polen, Frankrijk en Duitsland en dit in tegenstelling tot de andere inschrijvers die geen concrete initiatieven aanbieden of voorgestelde initiatieven niet concreet uitwerken. Het gunningsverslag geeft de indruk dat voor Duitsland een bijkomende kost zal worden aangerekend – “[...] voor Duitsland kunnen de gegevens tegen betaling worden opgevraagd” – terwijl

de offerte uitdrukkelijk vermeldt dat “dankzij de geboden prijsgarantie [...] deze kost evenwel niet ten laste [valt] van de opdrachtgever”. Bij het gunningscriterium ‘prijs’ vermeldt de verzoekende partij in haar offerte overigens het volgende: “Voor elk van de landen binnen en buiten Europa waar verkeersretributies moeten geïnd worden, zal in functie van het aantal betrokken dossiers door de inschrijver een specifieke invorderingsprocedure gehanteerd worden. De tarifiering die hiervoor door de verschillende partners in het buitenland wordt gehanteerd, is niet eenduidig. Dankzij de sterk kostenbesparende werkwijze die de inschrijver hanteert in de minnelijke invorderingsfase en zijn partners hanteren in de gerechtelijke invorderingfase, kan ook hier de garantie worden gegeven dat het totaal bedrag aan negatieve gerechtskosten nooit meer zal bedragen dan 1% van het totaal toevertrouwde in te vorderen bedrag ...”. Zij meent dat het hier gaat om een onmiskenbaar pluspunt dat ten onrechte niet wordt vermeld in het gunningsverslag.

8.5. Wat het gunningscriterium ‘netto incasso resultaten’ betreft betwist de verzoekende partij het door de verwerende partij bij de beoordeling gehanteerde wiskundig gemiddelde – som van de netto incasso resultaten gedeeld door het aantal netto incasso resultaten – voor de berekening van het finale netto incasso resultaat van elke inschrijver omdat aldus, volgens haar, de omvang van elke (deel)portefeuille niet in rekening wordt gebracht en een kleinere (deel)portefeuille proportioneel evenveel “gewicht” heeft als een (deel)portefeuille die in omvang een veelvoud in dossiers betreft. Een correcte berekening van het gemiddeld netto incasso percentage van de verschillende (deel)portefeuilles waarbij rekening wordt gehouden met de omvang van elke (deel)portefeuille vereist het gebruik van een gewogen gemiddelde. Haar netto incasso resultaat op grond van een gewogen gemiddelde is 90,69% en houdt, onder voorbehoud van de herberekende netto incasso resultaten van de andere inschrijvers, in dat de tussenkomenende partijen hier niet meer het maximum der punten zouden behalen. Bijgevolg werd dit gunningscriterium volgens haar minstens onzorgvuldig beoordeeld.

8.6. Wat ten slotte het gunningscriterium ‘tijdsbestek van inning’ betreft betwist de verzoekende partij dat het gunningsverslag bij haar offerte, zoals bij die van de tussenkommende partijen, vermeldt dat “[i]ndien geen invorderingsmogelijkheden bestaan in een dossier, [...] het dossier 10 jaar in schuldbewaking [wordt] gezet, zodat het dossier nog terug kan worden geactiveerd indien de klant na verloop van tijd toch solvabel blijkt te zijn”. Deze lange termijn strookt volgens de verzoekende partij niet met haar filosofie van een klantvriendelijke en maatschappelijk verantwoorde invordering. De verzoekende partij geeft in haar offerte integendeel een gedetailleerde uiteenzetting van de gehanteerde werkwijze inzake schuldbewaking en maakt bovendien nergens melding van enige maximumtermijn voor schuldbewaking.

Ook betwist de verzoekende partij bij dit gunningscriterium de volgende vaststelling in het gunningsverslag bij haar offerte: “Vanaf dag 32 wordt overgegaan tot betekening van het dwangbevel, onmiddellijk gevolgd door een afrekening. Het verdere verloop van de dwangbevelprocedure wordt echter niet beschreven”. Zij voert aan dat de uitvoeringsprocedure na de betekening van het dwangbevel en de uitvoeringsprocedure na de betekening van het bevel tot betalen volgend op de betekening van het vonnis identiek zijn en dat zij dit als dusdanig heeft toegelicht in haar offerte. De schematische voorstelling van deze fase van de procedure in haar offerte geeft immers duidelijk aan dat de beschreven procedure geldt voor zowel de procedure op dagvaarding als de procedure op dwangschrift; ook binnen het gunningscriterium ‘kostenbesparende werkwijze’ vermeldt de verzoekende partij in haar offerte met betrekking tot de procedure die volgt op het verlopen van de termijnen voor verzet tegen een dwangbevel of een vonnis bij verstek en voor beroep tegen een vonnis op tegenspraak: “De inschrijver zal in principe 15 dagen na de betekening van het dwangbevel of het verlopen van de beroeps- of verzetstermijn overgaan tot beslag op de goederen van de klant”.

Beoordeling

9.1. De Raad van State heeft in de schorsingsprocedure in voormeld arrest nr. 207.681 de kritiek van de verzoekende partij met betrekking tot het gunningscriterium ‘kwaliteit van de dienstverlening’ als volgt beoordeeld:

“12.2. In de huidige stand van het geding moet worden vastgesteld dat verzoekende partij niet de in het gunningsverslag impliciet vervatte vaststelling betwist dat een groot aantal personen in dienst van verzoekende partij voor de opdracht zullen worden ingeschakeld - verwerende partij verwijst in de nota naar samenwerking met 24 gerechtsdeurwaarderskantoren (blz. 223 van de offerte).

Er wordt niet prima facie aangetoond dat geen redelijk of zorgvuldig bestuur kan vrezen dat de samenwerking hierdoor omslachtig wordt, zelfs wanneer er voor elk project een projectbeheerder wordt aangesteld die als centraal aanspreekpunt optreedt. Dit belet immers niet dat er binnen de groep een groot aantal personen en diensten bij de uitvoering van de opdracht betrokken zullen zijn, hetgeen bij de uitvoering tot een verscheidenheid van contacten kan leiden en dus tot een omslachtigere samenwerking. Het feit dat er voor elke dienst binnen het kantoor een eindverantwoordelijke is, lijkt het tegendeel niet aan te tonen. In de mate dat verzoekende partij hieruit afleidt dat dit aantoonde dat zij over de nodige organisatie en daadkracht beschikt om de diverse aspecten van de opdracht uit te voeren, lijkt dit door verwerende partij niet alleen niet te worden ontkend maar blijkt niet prima facie hoe dit de vrees ontkracht dat de samenwerking omslachtig kan zijn.

In de mate verzoekende partij voorts in haar verzoekschrift stelt dat de evaluatie van de complexiteit van de communicatie en samenwerking tussen opdrachtgever en dienstverlener een feitelijke evaluatie is die pas ten gronde kan worden beoordeeld wanneer een samenwerking tot stand is gebracht en dat assumpties en veronderstellingen niet beantwoorden aan de vereiste van een objectieve evaluatie van de offertes van de verschillende inschrijvers, gaat zij eraan voorbij dat het eigen is aan de beoordeling van gunningscriteria dat daarbij een oordeel wordt uitgesproken over wat wordt voorgesteld; zij toont evenmin aan dat de hier door verwerende partij geuite vrees de perken van de redelijkheid te buiten gaat.”

Wat de kritiek betreft op het gebruik van het woord “agressievere houding” oordeelde de Raad van State:

“12.4. In de huidige stand van het geding blijkt dat verzoekende partij in haar offerte zelf verwijst naar het gebruik van telefoon als ‘een communicatievorm met een hogere intrusiegraad die een onmiddellijke

interactie toelaat. Door de hogere intrusiegraad wordt een agressievere houding aangenomen dan met een geschreven brief en SMS als een vorm van communicatie die uitgestelde interactie toelaat en een hoge intrusiegraad heeft, 'gebruikt wanneer ten aanzien van de klant na eerdere contacten een agressievere houding dient genomen te worden zonder dat de uitwisseling van bijkomende informatie onmiddellijk tot stand moet komen'.

Verwerende partij wil blijkens het gunningsverslag niet geassocieerd worden met een 'agressieve aanpak'. Alhoewel verwerende partij hier misschien streng oordeelt, is niet prima facie tegengesproken dat zij kan vrezen dat verwijzingen in een offerte naar een agressieve houding tekenend kan zijn voor een mentaliteit die niet strookt met haar filosofie, zelfs wanneer elders in de offerte andere klantvriendelijke en drempelverlagende initiatieven worden voorgesteld.

Evenmin lijkt dat volledig aan die initiatieven werd voorbijgegaan. Integendeel stelt verzoekende partij zelf dat een groot deel van deze initiatieven ook als dusdanig worden erkend in het gunningsverslag.

Verzoekende partij merkt in dit verband nog op dat het feit dat haar filosofie en mentaliteit niet kan worden verzoend met een agressieve houding ten aanzien van debiteuren ook blijkt uit haar werkwijze bij openbare verkopen en waaromtrent zij in de offerte uitdrukkelijk stelt dat overgaan tot openbare verkoop niet in lijn ligt met haar visie van maatschappelijke verantwoordelijkheid en dat daarom enkel openbaar verkocht zal worden wanneer er sprake is van manifeste en aanhoudende onwil of wanneer het GAPA daar uitdrukkelijk om vraagt, overleg dat voor haar niet in het gunningsverslag wordt vermeld terwijl dit voor tussenkomende partij als pluspunt werd aangenomen. Dit is volgens verzoekende partij des te opmerkelijker nu zij minder openbare verkopen registreert dan de tussenkomende partij.

Het aantal openbare verkopen lijkt echter geen afbreuk te doen aan de verwijzingen in de offerte van verzoekende partij naar communicatievormen die zij zelf als agressief of agressiever omschrijft.

Met verzoekende partij kan worden vastgesteld dat bij tussenkomende partij het overleg alvorens na betekening van het vonnis verdere stappen naar uitvoering worden genomen als een positief punt wordt beschouwd in het beoordelingsverslag. Dit gegeven betreft echter de beoordeling van het gunningscriterium 'tijdsbestek en inning'. Deze kritiek lijkt dan ook niet relevant voor de beoordeling van het gunningscriterium 'kwaliteit van de dienstverlening' dat hier aan de orde is.

Ten slotte benadrukt zij in dit kader dat uit het bestek en de website van verwerende partij geenszins is op te maken welke 'mentaliteit' verwerende partij doorheen haar invorderingsprocedure wenst te hanteren, reden waarom zij in haar offerte vermeldt dat het voor en tijdens de uitvoering van de opdracht haar ambitie is 'om zich de doelstellingen en de filosofie van de opdrachtgever eigen te maken' en dat zij bij haar aanvraag tot deelname meerdere brieven voegde waarin verscheidene verantwoordelijken van andere invorderingsopdrachten die aan verzoekende partij werden gegund nadruk leggen op haar maatschappelijk

verantwoorde werkwijze. Dat verzoekende partij geenszins een ‘agressieve’ houding heeft ten aanzien van debiteuren zou gebleken zijn uit een eenvoudige navraag bij de door verwerende partij opgevraagde contactpersonen.

Ook dit gegeven lijkt geen afbreuk te doen aan de verwijzingen in de offerte van verzoekende partij naar communicatievormen die zij zelf als agressief of agressiever omschrijft en die voor verwerende partij een reden zijn om te vrezen dat dit wijst op een mentaliteit die niet verenigbaar is met haar filosofie.

Verzoekende partij toont ook niet aan waarom verwerende partij die bekend zou hebben moeten maken.

In ieder geval wordt voorts niet aangetoond dat deze kritiek alleen, indien ernstig, tot gevolg zou hebben dat de aan verzoekende partij toegekende score 14/20 strijdig zou zijn met het motiverings- en het redelijkheidsbeginsel temeer nu deze in het gunningsverslag ook op andere vaststellingen steunt.”

In het auditorsverslag werd de verzoekende partij er uitdrukkelijk op gewezen dat zij in haar verzoekschrift tot nietigverklaring, ingediend na de kennisgeving van het voormelde arrest en in de memorie van wederantwoord de kritiek niet weerspreekt en zich beperkt tot het herhalen van het middel zoals aangevoerd in het verzoekschrift houdende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

Ook in haar laatste memorie herneemt de verzoekende partij woordelijk het middel zoals uiteengezet in haar verzoekschrift tot nietigverklaring. De Raad van State ziet dan ook geen redenen om af te wijken van zijn eerder oordeel en verwerpt dit middelonderdeel.

9.2. De Raad van State heeft in de schorsingsprocedure in voormeld arrest nr. 207.681 de kritiek van de verzoekende partij met betrekking tot het gunningscriterium ‘kwaliteit en compatibiliteit van het informaticasysteem’ als volgt beoordeeld:

“[De verzoekende partij] betoogt dat de[...] evaluatie niet is gesteund op materiële elementen nu de eerste zin van het hoofdstuk gewijd aan dit gunningscriterium in haar offerte (blz. 314) luidt: ‘We investeren onophoudelijk in informaticasystemen om het beheer en de afhandeling van dossiers te versnellen en te vergemakkelijken’.

13.2. Hiermee is weliswaar gewezen op de continue algemene investeringen die gedaan worden, maar niet uitdrukkelijk dat men bereid is specifieke investeringen te doen om het softwaresysteem af te stemmen op dat van het parkeerbedrijf, zoals hier aan de orde. Deze passage alleen toont dan ook niet de schending aan van de in het middel vermelde beginselen.

13.3. Verzoekende partij citeert vervolgens de volgende passage in het hoofdstuk van haar offerte dat betrekking heeft op de voorbereiding van de invorderingsopdracht (blz. 269):

‘De dienst ICT-Services die belast is met de ICT-ondersteuning wordt eveneens voorbereid op de nieuwe opdracht. Samen met hen wordt besproken hoe in het informatica-systeem voor dossierbeheer de dossiers ontvangen en aangemaakt worden, welke aanpassingen eventueel dienen gemaakt te worden in het informatica-systeem, welke parameters dienen aangepast te worden... Al deze aanpassingen maken het voorwerp uit van uitgebreide en gedetailleerde test-scenario's en validaties. Na de analyse van de opdracht en de eerste softwarematige aanpassingen, worden de eerste testen uitgevoerd volgens de vooraf bepaalde test-scenario's. Na een interne validatie worden de resultaten van deze testen aan het GAPA voorgelegd voor validatie. Indien het GAPA dit wenst of nodig acht, worden nog verdere aanpassingen doorgevoerd. Van zodra validatie is bekomen vanwege het GAPA, kan overgegaan worden tot het aanmaken van de dossiers in de productie-omgeving’.

13.4. In de mate verzoekende partij in dit verband opmerkt dat haar offerte in het deel over de prijs duidelijk vermeldt dat de kosten van de ondersteuning op ICT-vlak ten laste van de verzoekende partij zullen vallen en dat deze integraal deel uitmaken van haar offerte, lijkt dit niets te zeggen over de bereidheid investeringen te doen om haar software systeem specifiek af te stemmen op dat van verwerende partij.

13.5. Verzoekende partij werpt tenslotte in dit verband nog op dat verwerende partij zichzelf tegenspreekt in het gunningsverslag door enerzijds aan te geven dat ‘GAPA mag beroep doen op ICT-ondersteuning’ van verzoekende partij en anderzijds desondanks voor het gunningscriterium ‘kwaliteit en compatibiliteit van het informatica-systeem’ te oordelen dat verzoekende partij ‘niet bereid is te investeren in zijn informatica-systeem’. De eerste opmerking is één van de beschrijvende punten vermeld onder het gunningscriterium “kwaliteit van de dienstverlening”. Er wordt echter daarmee niet prima facie verduidelijkt hoe dit iets zegt over de bereidheid van verzoekende partij investeringen te doen om haar software aan te passen aan deze van verwerende partij, waar het hier om gaat.

13.6. Er wordt ten slotte niet aangetoond dat de kritiek van de verzoekende partij, indien ernstig, tot gevolg heeft dat verzoekende partij meer punten zou moeten krijgen dan tussenkomende partij, die 18/20 krijgt, zodat zelfs een verhoogd puntental niet meteen lijkt te kunnen leiden tot een wijziging van de eindrangschikking. Verzoekende partij gaat bovendien niet in op de andere vaststellingen in dit verband gedaan

bij haar en tussenkomende partij en die voor deze laatste soms iets positiever lijken.”

Wat de iets positievere vaststellingen bij de offerte van de tussenkomende partijen betreft verwijst het auditorsverslag nog naar hun uitdrukkelijk geformuleerde bereidheid om de nodige investeringen te doen met betrekking tot de softwarematige of andere aanpassingen, zowel aan hun IT als deze van de aanbestedende overheid en dus dat zij uitdrukkelijk de verbintenis opnemen tot aanpassing van de eigen software en desgevallend deze van het parkeerbedrijf, zoals aan de orde in dit gunningscriterium. De verzoekende partij doet minstens dit laatste minder duidelijk.

In haar laatste memorie beperkt de verzoekende partij er zich wederom toe letterlijk het reeds uiteengezette in haar oorspronkelijk verzoekschrift te hernemen en verzuimt zij om op de bespreking in het auditorsverslag nog inhoudelijk te reageren. In de gegeven omstandigheden ziet de Raad van State reden om zijn standpunt in zijn voormeld arrest te bevestigen en verwerpt het middelonderdeel.

9.3. In zijn voormeld arrest nr. 207.681 heeft de Raad van State betreffende de kritiek op de beoordeling van het gunningscriterium ‘opvolging buitenlanders’ geoordeeld als volgt:

“14.2. In de mate dat verzoekende partij aanvoert dat zij als enige uitgewerkte voorstellen voor opvolging buitenlanders voorstelde voor onder meer Nederland, Polen, Frankrijk en Duitsland, blijkt uit het gunningsverslag dat ook tussenkomende partij ter zake voorstellen deed voor Nederland, Frankrijk en Luxemburg zodat de kritiek op dat punt in ieder geval wat betreft tussenkomende partij feitelijke grondslag lijkt te missen. Minstens toont verzoekende partij niet prima facie aan waarom het eventuele verschil in landen tot een andere dan een gelijke punttoekenning voor hen (nu beide 7 op 10) zou moeten leiden. In de mate dat zij verwijst naar de prijsgarantie, dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij eerder in het tweede middel vragen stelde bij het al dan niet opnemen van de prijs buitenlandse invorderingen in het eerste gunningscriterium van de prijs. Bezwaarlijk lijkt zij te kunnen verwachten dat dit element beoordeeld wordt zowel in het eerste als in het achtste gunningscriterium.

Dit alles volstaat in de huidige stand van het geding om dit onderdeel te verwerpen.”

De verzoekende partij weerspreekt in geen enkel van haar procedurestukken ingediend in het kader van het geding ten gronde deze beoordeling. In het auditorsverslag werd zij nochtans uitdrukkelijk hierop gewezen. In die omstandigheden volstaat ook hier een verwijzing naar de motivering van het voormeld arrest en wordt het middelonderdeel verworpen.

9.4. In zijn voormeld arrest nr. 207.681 wees de Raad van State de kritiek van de verzoekende partij inzake de beoordeling van het gunningscriterium ‘netto incasso resultaten’ af omdat de verzoekende partij niet aantoont dat de berekende score, op grond van een gemiddelde van de meegedeelde resultaten zonder nog een bijkomende weging door te voeren, strijdig zou zijn met de in het middel geschonden geachte beginselen; wat meegedeeld is, lijkt immers vergelijkbaar. Evenmin toont zij aan dat de door haar verdedigde methode, in de vergelijking tussen haar en de tussenkomende partijen tot gevolg zou hebben dat zij in de eindrangschikking vóór de tussenkomende partijen zou komen.

Ook in het auditorsverslag wordt vastgesteld dat zij met de door haar verdedigde methode waarbij haar eigen netto incasso resultaat wordt herrekend tot 90,69 % wat dan hoger zou zijn dan het resultaat van de tussenkomende partijen, namelijk 89,55 %, nog steeds niet concreet aantoont hoe deze tot gevolg zou hebben dat zij in de eindrangschikking vóór de tussenkomende partijen zou komen. Voorts wordt in dit verslag opgemerkt dat de opmerkingen in voetnoot 11 van het verzoekschrift inzake het verwerpen van een aantal van haar referenties bezwaarlijk als een ontvankelijk middel kunnen worden beschouwd aangezien het niet als dusdanig wordt uitgewerkt.

De verzoekende partij weerspreekt in geen enkel procedurestuk ingediend ten gronde de beoordeling van het voormeld arrest en de argumentatie van het auditoraat. In die omstandigheden bevestigt de Raad van State zijn

eerdere argumentatie en de terechte opmerkingen van het auditoraat en verwerpt het middelonderdeel.

9.5. In zijn voormeld arrest nr. 207.681 wees de Raad van State de kritiek van de verzoekende partij inzake de beoordeling van het gunningscriterium ‘tijdsbestek van inning’, meer bepaald inzake de vermelding van de zin “[i]ndien geen invorderingsmogelijkheden bestaan in een dossier, wordt het dossier 10 jaar in schuldbewaking gezet, zodat het dossier nog terug kan worden geactiveerd indien de klant na verloop van tijd toch solvabel blijkt te zijn” als volgt af:

“16.2. Verwerende partij erkent in de nota dat het hier gaat om een materiële vergissing.

16.3. Vastgesteld kan worden dat deze zin is opgenomen in het gunningsverslag, niet, zoals verzoekende partij stelt, bij de beoordeling van het hier aan de orde gestelde gunningscriterium ‘tijdsbestek van inning’ maar bij het gunningscriterium ‘prijs’. Er is prima facie dan ook geen reden om aan te nemen dat die vaststelling de beoordeling van het gunningscriterium ‘tijdsbestek van inning’ beïnvloed heeft.”

Wat de overige kritiek bij de beoordeling van de gunningscriterium betreft oordeelde de Raad in voormeld arrest als volgt:

“16.5. Wanneer verzoekende partij een offerte indient van honderden bladzijden met volgens de inhoudstafel een afzonderlijke bespreking van elk gunningscriterium kan het prima facie bezwaarlijk aan verwerende partij verweten worden dat zij voor de beoordeling van het gunningscriterium ‘tijdsbestek van inning’, volgens de inhoudstafel aan de orde op blz. 162 - 220 van de offerte, voorbij zou zijn gegaan aan een zin opgenomen op blz. 100, in het deel dat het gunningscriterium prijs en kostenbesparende werkwijze betreft. Voorts zegt deze zin van verzoekende partij prima facie enkel iets over de termijn waarna zal worden overgegaan tot beslag en dus niets over de rest van het verloop van de dwangbevelprocedure. Er wordt dan ook niet aangetoond dat gelet op deze zin verzoekende partij redelijkerwijze enkel een hogere score kon krijgen dan de door haar behaalde 12 op 15 of zelfs een score hoger dan deze van tussenkomende partij (14 op 15).

16.6. De door verzoekende partij ingeroepen schematische voorstelling maakt wel deel uit van het hoofdstuk over het tijdsbestek van inning en lijkt inderdaad ook gegevens te bevatten over het verdere tijdsverloop van de dwangbevelprocedure na de betekening van het dwangbevel en de

afrekening, nu verwezen wordt naar een procedure dagvaarding en een procedure dwangsbijstand, met een beschrijving soms onder beide kolommen en soms afzonderlijk voor elke kolom en met twee tijdslijnen, de ene voor de kolom procedure dagvaarding en de andere na de kolom procedure dwangsbijstand, termijnen die na de klaarmaking en verzending afrekening hetzelfde zijn.

Verzoekende partij toont echter niet prima facie aan waarom dit tot gevolg zou hebben dat zij op dit criterium hoger zou moeten scoren dan tussenkomende partij en dit in het licht van de globale beoordeling van dit criterium voor beide inschrijvers. Zo is er bij tussenkomende partij de vaststelling dat beide procedures een mooie balans bieden tussen een nauwgezette opvolging en de belangen van de klant, hetgeen bij verzoekende partij niet wordt gezegd ook niet voor de dagvaardingsprocedure. Daar wordt zelfs opgemerkt dat deze minder tussenstappen aan de klant biedt om alsnog tot betaling over te gaan en bijkomende kosten zoals van de betekening te vermijden. Bij haar ontbreekt ook de vaststelling, zoals bij tussenkomende partij, dat het positief is dat het tijdsbestek van de procedure zal worden aangepast indien de schuldenaar met financiële problemen kampt. Deze vaststellingen betwist verzoekende partij niet en lijken op zichzelf al de betere score van tussenkomende partij te kunnen rechtvaardigen.”

Waar de verzoekende partij ten slotte nog wijst op de volgende passage in haar offerte: “Het beschreven invorderingstraject is een mogelijk voorstel en kan in het kader van de gunningsfase worden aangepast aan de specifieke wensen van opdrachtgever. De inschrijver engageert zich ten aanzien van de opdrachtgever dat elk dossier het kortst mogelijke traject zal doorlopen aan de meest voordelige prijs en binnen het vooraf bepaald sociale kader”, meent de Raad van State in voormeld arrest dat het hier lijkt te gaan om een aantal algemeenheden die niet tot een andere conclusie moeten leiden en dat ook niet aan de verwerende partij lijkt te kunnen worden verweten dat zij dit gunningscriterium in eerste instantie toetste aan hetgeen concreet werd voorgesteld.

De verzoekende partij weerspreekt in geen enkel van haar procedurestukken ingediend in het kader van het geding ten gronde deze beoordeling. In het auditoraatsverslag werd zij nochtans uitdrukkelijk hierop gewezen. In die omstandigheden volstaat ook hier een verwijzing naar de motivering van het voormeld arrest en wordt het middelonderdeel verworpen.

9.6. Het middel wordt verworpen.

D. Vierde middel

Uiteenzetting van het middel

10. De verzoekende partij voert de schending aan van “het gelijkheids- en transparantiebeginsel zoals vervat in het Belgisch bestuursrecht (cf. artt. 10 en 11 van de Grondwet), van de verplichting om beslissingen te funderen op in rechte en in feite aanvaardbare motieven (materiële motiveringsplicht), van de beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid benevens het gelijkheidsbeginsel en het verbod van discriminatie, alsook van het beginsel ‘patere legem quam ipse fecisti’”, dit omdat “de bestreden beslissing is gesteund op elementen die niet als gunningscriterium werden opgenomen in het bestek en die daarenboven discriminatoir zijn”.

Er wordt daartoe verwezen naar de positieve beoordeling van de tussenkomenende partijen voor het gunningscriterium ‘kwaliteit van de dienstverlening’ op grond van onder meer de overwegingen dat de “[s]tructuur van kantoor [...] al aangepast [is] aan wensen GAPA”, dat zij “vertrouwd [zijn] met betaalgedrag” en “onmiddellijk operationeel” en dat zij beschikken over een “specifieke databank GAPA debiteurs : 67.917 relaties”.

Deze elementen werden niet in het bestek opgenomen als beoordelingsgronden voor het gunningscriterium ‘kwaliteit van de dienstverlening’ en daarom alleen al is de bestreden beslissing onwettig.

Bovendien wordt op basis van een dergelijke beoordeling een voordeel toegekend aan een inschrijver die reeds in het verleden de opdracht heeft uitgevoerd voor de aanbestedende overheid hetgeen een schending van het gelijkheidsbeginsel uitmaakt en een reden is waarom de Raad van State voordien reeds gunningscriteria die bestaan uit “goede antecedenten” of “waarborgen met

betrekking tot de continuïteit” niet aanvaard heeft als geldige en wettige gunningscriteria.

Beoordeling

11. In het auditorsverslag werd de verzoekende partij er uitdrukkelijk op gewezen dat zij in haar verzoekschrift tot nietigverklaring, ingediend na de kennisgeving van het voormeld arrest nr. 207.681 waarin haar kritiek wordt verworpen omdat die kritiek overvloedige motieven betreft, en in haar memorie van wederantwoord, na een omstandig verweer van de verwerende partij, niet aantoont waarom dit middel thans wel gegrond zou moeten worden bevonden. Ook in haar laatste memorie herneemt de verzoekende partij woordelijk het middel zoals uiteengezet in haar verzoekschrift tot nietigverklaring.

In het auditorsverslag wordt er, na het citeren en bijvallen van de relevante overwegingen uit het arrest nr. 207.681, voorts nog op gewezen dat niet alle elementen die in een gunningsverslag worden vermeld in het kader van de toetsing van een offerte aan een gunningscriterium het karakter hebben van een gunningscriterium en dat de verzoekende partij te dezen niet aantoont waarom de voormelde elementen beschouwd zouden moeten worden als gunningscriteria.

De Raad van State ziet in die omstandigheden dan ook geen redenen om af te wijken van zijn eerdere oordeel en verwerpt het middel.

E. Vijfde middel

Uiteenzetting van het middel

12. De verzoekende partij voert de schending aan van “artikel 17, § 3 van de wet van 24 december 1993 betreffende de overheidsopdrachten en

sommige opdrachten voor aanneming van werken, leveringen en diensten, van de verplichting om beslissingen te funderen op in rechte en in feite aanvaardbare motieven (materiële motiveringsplicht)”, dit omdat de verwerende partij een beroep heeft gedaan op een onderhandelingsprocedure zonder te beschikken over een geldige reden om deze gunningswijze te kiezen. Volgens voormeld artikel is een onderhandelingsprocedure mogelijk voor wat betreft diensten indien de aard van de dienst zodanig is dat de specificaties van de opdracht niet kunnen worden bepaald met voldoende nauwkeurigheid om de toewijzing toe te laten volgens de procedure van aanbesteding of offerteaanvraag. *De facto* zijn echter nooit onderhandelingen gevoerd zodat de beweerde noodzaak voor het hanteren van een uitzonderingsprocedure, zoals een onderhandelingsprocedure, niet gerechtvaardigd was. Indien de verwerende partij bij de aanvang van de gunningsprocedure nog zou kunnen hebben doen gelden dat de aard van de dienst dermate specifiek was dat er enkel een beroep kon worden gedaan op een onderhandelingsprocedure is aldus tijdens de duur van de procedure gebleken dat dit in realiteit niet het geval was.

De verzoekende partij betoogt nog dat het feit dat zij de kans heeft gehad om deel te nemen aan de gunningsprocedure, geen beroep heeft ingesteld bij de aanvang van de gunningsprocedure en daadwerkelijk heeft gekandideerd, de gunningsprocedure niet wettig maakt en haar evenmin haar belang bij het middel ontnemt.

Beoordeling

13. In het voormeld arrest nr. 207.681 heeft de Raad van State het middel niet ernstig bevonden omdat de verzoekende partij niet heeft aangetoond dat de omstandigheid dat uiteindelijk geen onderhandelingen hebben plaatsgevonden, niet inhoudt dat de verwerende partij, bij de aanvang van de procedure, niet van oordeel mocht zijn of onterecht van oordeel was dat de aard van deze aanneming van diensten zodanig was dat de specificaties van de opdracht niet met voldoende nauwkeurigheid konden worden bepaald om de

toewijzing toe te laten volgens de procedure van aanbesteding of offerteaanvraag en dat uit artikel 17, § 3, niet kan worden afgeleid dat daadwerkelijke onderhandelingen vereist zijn.

In het auditorsverslag werd de verzoekende partij er uitdrukkelijk op gewezen dat zij in haar verzoekschrift tot nietigverklaring, ingediend na de kennisgeving van dat arrest en in haar memorie van wederantwoord niet aantoont waarom dit middel thans wel gegrond zou moeten worden bevonden. Ook in haar laatste memorie herneemt de verzoekende partij woordelijk het middel zoals uiteengezet in haar verzoekschrift tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

In die omstandigheden bevestigt de Raad van State zijn eerdere oordeel en verwerpt het middel.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

De tussenkomende partijen worden verwezen in de kosten van de tussenkomst, begroot op 750 euro, elk voor een zesde.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 18 november 2014, door de Raad van State, XIIe kamer, samengesteld uit:

Dierk Verbiest,	kamervoorzitter,
Johan Bovin,	staatsraad,
Pierre Barra,	staatsraad,
bijgestaan door	
Silja Doms,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Silja Doms

Dierk Verbiest